

Родос - Америчку и европску дипломатију у БиХ ових дана посматрам са извесном забринутошћу. Надам се да добри резултати који су остварени након рата неће бити изгубљени. Не кажем да хоће, али то је веома могуће. Веома је важно да БиХ не следи пут бивше Југославије, да се не подели попут ње - рекао је у разговору за Данас Строб Талбот, председник Брукингс института.

Током бомбардовања Србије Талбот је био заменик америчког државног секретара који је одлучујуће утицао да се преко руске дипломатије постигне споразум о окончању бомбардовања са тадашњим председником Србије Слободаном Милошевићем. Током седамдесетих, Талбот је био дописник магазина Тајм из Источне Европе са седиштем у Београду.

Карл Билт је ових дана боравио у БиХ. Американци су са њим.

- Веома добро знам ко је ко у региону, добро познајем људе. Европска унија не добија наређења од Сједињених Држава. Карл Билт је веома искусан и способан дипломата који има велико знање и искуство са Балкана. Верујем да гранична линија неће бити пређена, односно да се нећемо вратити поделама које су водиле догађајима из деведесетих година.

У америчкој штампи могу се прочитати написи да је подела могућа.

- Наравно, подела Босне је остала могућа опција. То би било катастрофално. Надам се да ће САД заједно са ЕУ и посебно Карлом Билтом, али и заједно са свим странама у Босни избећи ту катастрофу.

Употребљавате тешке речи, катастрофу и распад. На шта мислите?

- На насилни распад земље који може попут нуклеарне фисије да се пренесе на друге делове у региону. Већи атоми бивају разбијени на мање. Доста је више тога. Није реч

само да делују САД и Европа, него мора да се нагласи и шта желе саме стране у БиХ. Једна од ствари које сам научио живећи у вашој земљи, јесте да је древна мржња тамошњих народа чисти мит. Људи су ту живели вековима, под отоманским освајачима, Хабзбурзима и све време у миру. То су људи који живе и у Србији. Катастрофа је дошла током деведесетих. Почетком седамдесетих отишао сам у Букурешт да интервјуишем Николае Чаушескуа, а моја супруга је кренула на море. Негде у близини Мостара, кола су скренула с пута и ударила у дрво. Десетак обичних људи из оближњег села дошло је с једном мазгом да јој помогну. Када су стигли у село, заједно са разлупаним аутом, видела је у њему малу православну цркву, католичку богомољу и џамију. Онда се заинтересовала ко су људи који су јој помогли. Били су то припадници све три вероисповести. О томе сам написао и чланак. То ме је уверило да је заједнички живот био и да ће бити могућ.

(Данас)